

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Β.
ΑΡΙΘ. 16.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1869,

Τιμὴ ἑτησίου λι 50
» ἑκαστ. φύλλ. » 5

ΜΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΚΑΡΦΙΔΙΩΝ.

(Διὰ τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Παίδων.»)

Εὐδοκῆς τις πατήρ, θέλων ποτὲ νὰ ἐντυπώσῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ υἱοῦ του, ὅτι τὰ κακὰ ἀποτελέσματα παντὸς ἁμαρτήματος εἶναι ἀνεξέληπτα, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν κουτίον πλήρες ἀπὸ καρφίδια (πρόκας) καὶ ἓν σφυρίον καὶ τὸν παρήγγειλε, λέγων, «ὁσάκις αἰσθάνεσαι ὅτι ἔκαμες κανὲν κακὸν πρᾶγμα νὰ ἐμπύγῃς ἓν τῶν καρφιδίων εἰς ἓνα τῶν στόλων τῆς αὐλῆς.»

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν, ὁ υἱὸς οὗτος, ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα του καταλοπημένος καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· «ὦ πάτερ, πόσον κακὸν παιδίον εἶμαι! ὀλίγαι ἡμέραι παρήλθον καὶ τὸ κουτίον μὲ τὰ καρφίδια ἐκενώθη! ὅλα εἶναι ἤδη καρφωμένα εἰς τὸν στόλον. Τί νὰ κάμω! ἄχ, τί νὰ κάμω!»

«Ἄκουσον, εἶπεν ὁ πατήρ του, — ἔως τώρα ἐσημεῖνες τὰ κακὰ, τὰ ὅποια ἔκαμες, εἰς τὸ ἐξῆς προσπάθησον νὰ σημεῖωνῃς τὰ καλὰ, καὶ ὁσάκις κάμνεις τοιοῦτον, πῆγαινε καὶ ἔβαλε ἓν τῶν καρφιδίων ἐκεῖνων.»

Παρήλθον ἔκτοτε πολλοὺς χρόνους, — μῆνες δλόκληροι καὶ ἔμως καρφιδιά τινα ἔμενον εἰςτὴν καρφωμένα εἰς τὸν στόλον μαρτυροῦντα τρόπον τινά ὅτι ἐκόλλως μὲν ἁμαρτάνομεν, δυσκόλως ἔμως πράττομεν τὸ καλόν. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ μόχθου, πολλῶν δοκιμασιῶν καὶ ἐπιμονῆς κατώρθωσε νὰ ἐκβάλῃ ὅλα τὰ καρφίδια, προσελθὼν πάλιν πρὸς τὸν πατέρα του τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι εἶχε τέλος πάντων ἐκτελέσει τὴν παραγγελίαν του.

«Ἄλλὰ διατί κλαίεις, υἱέ μου;» ἠρώτησεν ὁ πατήρ, — ἀφοῦ ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ ἐκβάλῃ ὅλα τὰ καρφίδια.»

«Διότι,» — ἀπεκρίθη ὁ υἱός, — «δὲν δύνωμαι νὰ ἐξαλείψω τὰς τρύπας, τὰς ὁποίας ταῦτα ἀρῆξαν εἰς

τὸν στόλον καὶ θέλουσι μένει ὡς μαρτυρία ἀνεξάλειπτος ἐναντίον μου!»

Διὰ τῆς μετανοίας δυνάμεθα νὰ λάβωμεν συγχώρησιν παρὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, διὰ πονηρὸν τινα διαλογισμόν, ἢ πονηρὰν τινα λέξιν ἢ κακὴν τινα πρᾶξιν, ἀλλ' ἡ ἐνθύμησις αὐτῶν οὐδέποτε ἐξαλείφεται ἐκ τῶν καρδιῶν μας καὶ ἐκ τῶν καρδιῶν ἐκεῖνων, ὅστινες ἤκουσαν τὴν λέξιν ἢ εἶδον τὴν πρᾶξιν. Τρομερὰ ἀλήθεια! ἅπαντες οἱ πονηροὶ ἡμῶν διαλογισμοὶ, καὶ αἱ κακαὶ λέξεις καὶ πράξεις θέλουσι μίαν ἡμέραν παρουσιασθῆ ὡς μάρτυρες ἐναντίον ἡμῶν.

Ἄς προσέχωμεν λοιπὸν νὰ μὴ ἁμαρτάνωμεν ἄς ζητῶμεν δὲ διὰ προσευχῆς πάντοτε τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διότι διὰ μόνης τῆς βοηθείας αὐτοῦ θέλομεν δυνῆθαι νὰ ἀντισταθῶμεν εἰς πάντα πειρασμόν. (Ἐφεσ. σ'. 10—18.)

Ο ΑΝΟΗΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΝΟΗΣΙΑΝ ΤΟΥ.

(Διὰ τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Παίδων.»)

Τραϊνὸς ὁ αὐτοκράτωρ εἶπέ ποτε πρὸς τινα Ραββίον, ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὸν Θεόν, περὶ τοῦ ὁποίου αὐτὸς διέχυριζέτο, ὅτι εἶναι πανταχοῦ παρών. «Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ παρουσία τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπανταχοῦ,» ἀπήντησεν ὁ Ραββίνος, «ἀλλ' ὁ θνητὸς ὀφθαλμὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν δύναται νὰ ἴδῃ αὐτόν.»

Ἐπειδὴ δὲ ὁ αὐτοκράτωρ ἐπέμενε, ὁ Ραββίνος τὸν εἶπεν, «ἄς ἴδωμεν λοιπὸν ἓνα τῶν λειτουργῶν αὐτοῦ πρῶτον,» καὶ συγχρόνως τὸν ὠδήγησεν ἔξω καὶ δεῖξας τὸν ἥλιον, «Ἴδὲ, ἂν δύνασαι, — εἶπε, — τὴν δόξαν τοῦ Ἡλίου.»

«Εἶναι ἀδόνατον,» ἀπήντησεν ὁ Τραϊνός, ἀτεινίας πρὸς αὐτόν, «οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐθαμβώθησαν, ἐτυφλώθησαν σχεδόν.»

«Ίδού, λοιπόν, δὲν δύναται νὰ ἴδῃς τὴν δόξαν ἐνδὸς μόνου πλάσματος, παρατήρησεν ὁ Ραββίνος, καὶ πῶς ἐπιμένεις ζητῶν νὰ ἴδῃς τὴν δόξαν τοῦ Πλάστου;»

ΣΤΑΓΩΝ ΔΙΕΦΘΑΡΜΕΝΟΥ ΥΔΑΤΟΣ

«Όταν θεωρῶμεν λέοντα, ἢ ἀετὸν, ἢ μεγάλον τινα ἰχθύν, δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν καταφανῶς τὸς ἀποδείξεις τῆς μεγάλης δυνάμεως τοῦ Θεοῦ. Πόσον καλῶς καὶ σοφῶς εἶναι πλασμένα! Πόσον θαυμασίως ἔλα τὰ μέρη των εἶναι διατεθημένα διὰ τὴν ἰδιαιτέραν τὴν ἑκαστον χρῆσιν! Ὅποιοι παράδοξοι μηχανισμοὶ εἰς πᾶσαν κλειδῶσιν, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὰ ὄτια, τὴν γλῶσσαν, εἰς ἑκάστον μέλος παντὸς πλάσματος! Δὲν ὑπάρχει μέρος, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἀρμόζῃ καλῶς πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὸ τέλος, διὰ τὸ ὁποῖον ἔγειται.

Τὸ αὐτὸ ὑπάρχει καὶ εἰς ὄντα, τὰ ὁποῖα δὲν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν διὰ τῶν γομῶν ὀφθαλμῶν μας, ἀλλ' ἔχουμεν χρῆσαν μικροσκοπίου (ὀφθαλμοῦ μεγεθύνοντος τὰ ἀντικείμενα) διὰ νὰ τὰ διακρίνωμεν. Τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο ἀνοίγει εἰς τὴν ὄψιν μας νέον κόσμον ἐξαισίων πραγμάτων· μεταῦθ' δὲ ἄλλων ὑπάρχουσι καὶ τὰ ἐγχευματικὰ καλούμενα ζωῦφια, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται τοιοῦτοτρόπως, ὡςτὶ ἀπαντῶνται εἰς ἐγγύσει φοιτικῶν οὐρανῶν· ζῶσι δὲ εἰς θαλάσσια, ποταμοὺς, λίμνας, εἰς τὸ βροχίνον καθὼς καὶ τὸ πηγαιῖον ὕδωρ, εἰς τὴν χίονα, τοὺς καρπούς, τὸ ὄσος καὶ ἐν γένει εἰς πᾶν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον περιέχει ὑγρὴν· ἀλλὰ εἰς μερικὰ μὲν πρᾶγματα ὀλιγώτερα, εἰς ἄλλα δὲ περισσότερα.

Ἐάν λάβωμεν μίαν σταγόνα ἕκτινος ἀκαθάρτου ὕδατος καὶ τὴν θέσωμεν ὑπὸ τὸ μικροσκοπίον θέλει παρυσιασθῆ ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μας ἢ προκειμένη εἰκονογραφία! Ὅποιαν πληθύν περιέργων ζωῦ-

φίων περιέχει μίαν μόνην σταγῶν τοιοῦτου ὕδατος!

Ἄλλὰ, δύναται νὰ εἶπῃ τις τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας, τὸ ὕδωρ, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἔλαβες τὴν σταλαγματιᾶν ἤτοι διεφθαρμένον ὕδωρ; ἡμεῖς δὲ πίνομεν καθαρὸν πηγαιῖον ἢ τρεχούμενον ὕδωρ. Καλῶς, ἀλλ' ὅμως καὶ πρὸς τὸ καθαρώτατον ὕδωρ, τὸ βροχίνον, δὲν εἶναι, ὡς εἶπομεν, ἐντελῶς ἐλεύθερον ἀπὸ τὰ τοιαῦτα ζωῦφια.

Ὅποια προσέτι ποικιλία σχημάτων καὶ μεγεθῶν! ἄνθη, καρποὶ, ποτήρια, σφαῖραι, καρκίνοι, ὄφεις, σκόληκες καὶ μυρία ἄλλα! Καὶ ὅμως τὰ ἀπειρήθηκα ταῦτα καὶ ἄρατα εἰς τοὺς γομῶν ὀφθαλμοὺς μας· δημιουργήματα ἔχουσι ἀρκετὸν τόπον ὄχι μόνον νὰ κινῶνται, ἀλλὰ καὶ νὰ πηδῶσι καὶ νὰ πλέωσιν ἐντὸς τῆς σταγῶν τοῦ ὕδατος· εἶναι δὲ καὶ διαφόρων χρωμάτων, λευκά, κόκκινα, κίτρινα, πράσινα κτλ., ἔχουσι δὲ τὴν ἰδιότητα ν' ἀπορροφῶσι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου τὴν ἡμέραν καὶ νὰ τὸ ἀπολύωσι τὴν νύκτα· διὰ τοῦτο βλέπομεν ἐν ὄψι νυκτὸς ἀπείρους σπινθῆρας ἐντὸς τῆς θαλάσσης, ἰδίως ὅταν πλέῃ πλοῖον, φαίνεται ὅτι ἀφίγει ὀπισθὲν τοῦ ρεῦμα φωτεινῶν· τοῦτο τὸ φαινόμενον προέρχεται ἐκ τῶν μικροσκοπικῶν τούτων ζωῦφίων, τὰ ὁποῖα διαταραττόμενα ὑπὸ τοῦ πλοῖου ἀπολύουσι τὸ ὁποῖον εἶχον ἀπορροφῆσαι φῶς τοῦ ἡλίου καὶ οὕτω σχηματίζεται ἡ φωτεινὴ ἑκείνη οὐρά.

Διὰ νὰ μὴ νομίσωσι δὲ οἱ μικροὶ μας· ἀναγνώσται ὅτι ἐξελέξαμεν τὰ μικροσκοπικὰ ταῦτα ζωῦφια μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ διασκεδάσωμεν τὴν ὄρασιν των, ἐρχόμεθα νὰ τοῖς εἴπωμεν καὶ πρὸς τί χρησιμεύουσι. Ναι, μικροὶ μου φίλοι, τὰ ζωῦφια ταῦτα, ὅσοι μὴδ' ἀμυνὰ καὶ ἀσῆμαντα καὶ ἄτα ἴσται, ἔχουσι ὅμως μεγάλην χρῆσιν ἐν τῇ δημιουργίᾳ.

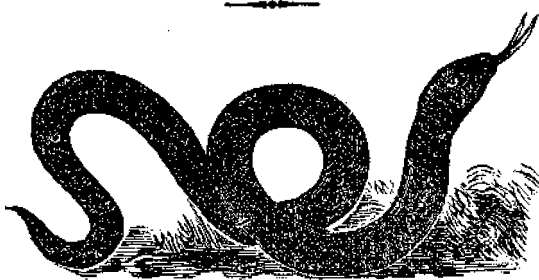
Καὶ πρῶτον μὲν τὰ κελίφῃ τῶν ζωῦφίων τούτων, ἐνοόμενα μετ' ἄλλων πετρωμάτων σχηματίζουσι σφῶματα σκληρῶν βράχων ἢ μαρμάρου. Οἱ ἀκονόλιθοι, οἵτινες εἶναι τόσον χρήσιμοι πρὸς ἀκόνισιν τῶν μαχαίρων, ξυραφίων, ξιφῶν, πελέκεων κτλ. συνίστανται ἐκ μάζης κελιφῶν τῶν ζωῦφίων τούτων. Ἡ Σμύρις, τὸ πολυτίμητον τοῦτο ὄρυκτον, τὸ ὁποῖον ἀποφέρει τόσον καλὸν εἰσόδημα εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὸ ὁποῖον χρησιμεύει πρὸς στίλβωσιν τῶν μετάλλων καὶ μεταλλίνων ἀγγείων, καὶ ἀκόμη αὐτὴ ἡ φιλή ἄμμος, ἐκ τῆς ὁποίας κατασκευάζονται τὰ φηροφουρία καὶ λοιπὰ τοιαῦτα ἀγγεῖα, συνίστανται ἐκ κελιφῶν τοιοῦτων ζωῦφίων. Αἱ πυρκαμίδες τῆς Αἰγύπτου, προσέτι ἔχουσι οἱ λίθοι, ἐξ ὧν εἶναι κατασκευασμένοι, εἶναι προῖον τῶν ζωῦφίων τούτων.

Ναι, χρησιμεύουσι ἔτι εἰς τὸν σχηματισμὸν νέσων! Εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τοῦ Μεγάλου εἰς τὴν Εἰρηναῖοῦ ὠκεανοῦ ὑπάρχουσι ἀναρίθμητα ὑποβρύχια δάση κο-

ραλίων, τὰ ὅποια συνίστανται ἐκ τριούτων ζωφρίων. Ἐὰ δόξη ταῦτα ἀβάνουσι διὰ τῆς πολλαπλασιαστικῆς τῶν ζωφρίων τούτων καὶ τῆς ἐξιδρωτικῆς ἐκ τῶν σωμάτων των κολλώδους τινὸς οὐσίας, ἣτις μὲ τὸν καιρὸν σκληρύνεται καὶ γίνεται ὡς βράχος· ἔτι δὲ φθάνουσιν εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς θαλάσσης τότε τὰ κύματα φέρουσιν εἰς αὐτὰ χῶμα, τὸ ὅποιον εἶναι διατεταγμένον εἰς τὰ ὕδατα καὶ μετὰ τινα χρόνον σχηματίζεται ἕξηρ· ἐκ' αὐτῆς δὲ διὰ τῶν πτηνῶν τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν ἀνέμων, μεταφέρονται σπόροι διαφόρων φυτῶν καὶ δένδρων, καὶ οὕτω γίνεται ἐλάσθησις κατόπιν ἔρχονται ἄνθρωποι καὶ κτιζοῦσιν οἰκίας καὶ χωρία καὶ οὕτω γίνονται ἐστὶς ζωῆς καὶ ἐνεργείας. Τοιαῦτα νῆσοι ὑπάρχουσιν ἄπειροι ἐν τῷ Εἰρηνηκῷ ὠκεανῷ.

Ἄλλ' ἡ χρησιμότης των δὲν περιορίζεται ἕως ἐδῶ· τὰ ἀόρατα καὶ μηδαμινὰ ταῦτα ζωφρία χρησιμεύουν προσετι καὶ πρὸς τροφήν ἄλλων ζώων—ἰχθύων, τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος πολὺ νοστιμίζεται, ὁποῖος εἶναι λ. γ. τὸ λεγόμενον οκουμπρί.

Ἐκ τῆς βραχείας καὶ ἐπευσμένης ταύτης περιγραφῆς τῶν μικροσκοπικῶν τούτων ζωφρίων βλέπομεν 1) ὅτι ἡ ἔκτασις τῶν δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπέραντος 2) ὅτι δὲν εἶναι τίποτε τόσο μικρὸν καὶ οὐτιδανόν, τὸ ὅποιον νὰ ἦναι ἀχρηστον εἰς τὴν βασιλείαν του 3) ὅτι τινὰ τῶν μεγίστων καὶ ἐξαισιωτάτων ἔργων του γίνονται διὰ τῆς δυνάμεως καὶ ἐνεργείας ἐλαχίστων καὶ 4) ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι σοφὸς καὶ ἀγαθός. «Πόσον μεγάλη εἶναι τὰ ἔργα σου, Κύριε! τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας· ἡ γῆ εἶναι πλήρης τῶν ποιημάτων σου. Καὶ αὐτὴ ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ ἐυρύχωρος· ἐκεῖ εἶναι ἔρπετά ἀναρθμητα, ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων.» (Ψαλ. ρδ' [104] 24, 25.)

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΟΦΙΣ.

(Διὰ τὴν *Ἐφημερίδα τῶν Παίδων,* ἐκ Σμάρνης.)

Ὁ ὄφις οὗτος εὐρίσκειται εἰς τὴν Νέαν Ὀλλανδίαν, ὀνομάζεται δὲ Μαύρος, ὅχι ὅτι εἶναι ὄλιος κατάμαυρος, ἀλλὰ μόνον, διότι τὸ χρῶμα τῆς βράχης του εἶναι σιλπνὸν μαύρον ἢ κοιλία του εἶναι χρώματος κοκκίνου.

Τὸ μήκος τοῦ ὄφειος τούτου εἶναι ἀπὸ ἑν ἡμῶν ἕως

δύο ἡμῶν μέτρων, ἡ δὲ τροφή του συνίσταται εἰς βραχίονα, κοντικὸς τοῦ νεροῦ, ἔντομα καὶ κάποτε καὶ μικρὰ πουλίαι· ὄθεν, διὰ τὴν εὐρίσκει αὐτὴν, κατοικεῖ εἰς μέρη ἐλώδη, πλησίον τῶν ποταμῶν. Ὁ ὄφις οὗτος εἶναι φαρμακερὸς· τὸ δὲ δαγκαζμά του ἔχει περιέργα ἀποτελέσματα· διότι μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν ἀφοῦ δαγκασθῆ ὑπ' αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος, ἀρχίζει νὰ αἰσθάνηται ὄλον του τὸ σῶμα βαρυνόμενον ὡς ἀπὸ πολλῶν κόπων, ἀμέτρωσ δὲ ὑπερβολικὴ ἐπιθυμία ὕπνου καταλαμβάνει αὐτόν· ὁ ὕπνος ὅμως οὗτος δὲν ὁμοιάζει τὸν κοινὸν ὕπνον, ἀλλ' εἶναι ὁ θάνατος ὑπὸ τὸ πρόσχημα τούτου. Ἄν λοιπὸν ὁ δαγκασθεὶς ἄνθρωπος τύχη μόνος, ἐπειδὴ δὲν δύναται νὰ βοηθήσῃ αὐτὸς ἑαυτὸν, καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ νοσταγμοῦ, καὶ κοιμηθεὶς, δὲν ἐξυπνεῖ πλέον κ.

Εἶπομεν ἂν τύχη μόνος· ἀλλὰ καὶ συντρόφου· ἂν ἔχη εἶναι δύσκολον νὰ σωθῆ· διότι πρέπει οἱ σύντροφοί του νὰ κόψουν ἀμέσως ἄλλα τὰ κρέατα τὰ τριγύρω τῆς πληγῆς· πρέπει νὰ τοῦ κάψουν τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ σιδήρον πυρωμένον· πρέπει νὰ τοῦ δέσουν σφιχτὰ τὴν ἀνωθεν τῆς πληγῆς μέρος, διὰ νὰ ἐμποδισθῆ ἡ κοκλοφορία τοῦ τυχόν φαρμακευμένου αἵματος· πρέπει νὰ μεταχειρισθῶν συχνὰ φάρμακα, καὶ, τὸ δυσκολώτατον, νὰ μὴ ἀφήσων αὐτόν νὰ κοιμηθῆ, ἀναγκάζοντες τον νὰ περιπατῆ ὕστερον ἀπὸ τόσα καὶ τοιαῦτα πάθη!

Βεβαίως ἡμεῖς πρέπει νὰ εὐλογώμεν τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἔλλειψιν τόσο κακοῦ γείτονος. Ἄλλ' ἂν μὴ χαίρωμεν· ὄφεις εὐρίσκονται εἰς πάντα τόπον· ὄθεν ἂν καὶ ἡμεῖθα προφυλαγμένοι ἀπὸ τὰς πληγὰς τοῦ μαύρου ἐκείνου ὄφειος, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ἀποστάσεως τῶν χωρῶν ὅπου ζῆ, ἂν μὴ νομίζωμεν ὅτι εἶμεθα ἀσφαλεῖς καὶ ἀπὸ τὰ δαγκαζματα ἄλλων πολὺ πλέον χειροτέρων.

Ἵσχύει πλησίον ἡμῶν μαύρος τις ὄφις, ὁ ὄφις ὁ Ἀρχαῖος, τοῦ ὁποίου τὰ δαγκαζματα εἶναι πολὺ τρομεριώτερα ἀπὸ ἐκεῖνα τοῦ μαύρου τῆς Αὐστραλίας.

Αὐτὸς δὲν δαγκάνει τὸ σῶμα ἀλλὰ τὴν ψυχὴν· αὐτὸς δὲν μᾶς πλησιάζει ὡς ἐχθρὸς, ἀλλ' ὡς φίλος. Ἐνθουμηθῆτε τὸν σπουδον τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον ἐπλησίασε τοῖς προπατόρα· μας (Γεν. κρη. γ.)· θεωρήσατε τὰ πολλὰ θεύλητρα, τὰ ὅποια μᾶς δεικνύει, ἕως ὅτου χύσῃ τὸ θανατηφόρον του φαρμάκι· εἰς τὰς ψυχὰς μας, καὶ ἔπειτα εἰπετε ἂν ἡμεῖθα ἀσφαλεῖς! Π.

Εἶπομεν ὅτι ἂν ὁ ἄνθρωπος, ὁ δαγκασθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαύρου ὄφειος τῆς Αὐστραλίας, ἔχη συντρόφου, οἱ ὅποιοι νὰ περιποιηθῶσιν αὐτὸν ἀμέσως καὶ ἐπιδεικτικῶς, ἔχει ἐλπίδα τινὰ σωτηρίας· ἀλλ' ἂν ὁ φαρμακερὸς ἐκεῖνος ὄφις δαγκάσῃ καὶ τοὺς συντρόφους;· ἂν ὄλοι πέσωσιν ἀσθενεῖς; . . . Ποίαν ἐλπίδαν σωτηρίας δύ-

κάνει να έχωσι τότε;.. Βεβαίως, θάνατος άφρακτος περιμένει αυτός!!.. Καί δέν έπερίμενε και ήμās, νομίζετε, θάνατος άφρακτος έξ αίτίας τών δαγκασμάτων του φρικτού άρχαίου όφρωσ; Μάλιστα! και θάνατος πολύ χειρότερος, άν ό Θεός δέν μάς έλοπειτο. Θάνατος τής ψυχής, άν δέν έκρεμάτο επί ζόλου ό 'Αγαπητός του Θεού Υιός, και δέν μάς έδίδε τό πολύτιμον αυτού αίμα, τό μόνον δυνάμενον να μάς ίατρεύση.

Καθώς λοιπόν ό δακνόμενος υπό του μαύρου τής Αυστραλίας όφρωσ, πριν κυριευθή από κούρασιν και νουσταγμόν, πρέπει να τρέξη διά να εύρη επιτηδέσιόν τινα φίλον, ό όποιος να σώση αυτόν και καθώς οι 'Εβραίοι, τους όποιους οι φλογεροί όφροι τής έρήμου εδάγκανον, έτρεχον μετά σπουδής να άτενίσωσι προς τον χαλκοϋν όφρον, τον όποιον ό Μωϋσής ύψωσε διά να μη άποθάνωσιν, ούτω και ήμεις, πριν κυριευθώμεν υπό νουσταγμού και σκότους, ως σπεύσωμεν προς τον Φίλον ήμών εκείνον, τον επί ζόλου κρεμασθέντα, και ως άτενίσωμεν προς αυτόν διά να μάς σώση. "Ας άτενίσωμεν προς αυτόν όχι με τους όφθαλμούς του σώματος, διότι δέν θέλωμεν τον ίδει.. αλλά με τους όφθαλμούς τής ψυχής, και ως ήμεθα βέβαιοι ότι καθώς ίατρεύουσιν πάντας τους προς αυτόν καταφυγόντας, ούτω θέλει ίατρεύουσι και ήμās από τό θανατηφόροφ φαρμάκι, τό όποιον ό φοβερός άρχαίος όφρος χύνει εις τάς ψυχάς μας. 'Ισοϋ διατί χρειάζεται πίστις έν τω αίματι τούτω. 'Επειδή δοσις δέν πιστεύει ότι αυτό δύναται να τον ίατρεύση, πώς εμπορεί να τρέξη προς αυτό; Δε' αυτήν την αίτίαν πολλοί τών ανθρώπων, όχι μόνον έαυτούς καταστρέφουν αλλά και τους άλλους κακοποιούν, γενόμενοι όργανα του κυρίου των του άρχαίου όφρωσ. Ούτοι δέν ας φαίνεται ότι είναι άχαριστοι προς 'Εκείνον, διά τών πληγών του όποιου ήμεις ίατρευόμεθα; Λοιπόν, φίλτατα τέκνα, δοσι άποστρεφόμεθα τό μισητόν του άχαριστου όνομα, ως σκεφθώμεν πόσην εϋγνωμοσύνην χρειαστοϋμεν εις τον Σωτήρα, και ως δειξώμεν την εϋγνωμοσύνην μας ταύτην αγαπώντες αλλήλους, ως παραγγέλλει ήμās.

ΕΛΕΦΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΩΝ ΤΗΝ ΚΛΟΠΗΝ ΤΟΥ ΤΡΟΦΟΔΟΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

(Διά την "Εφημερίδα τών Παίδων.")

'Υνός τις παρσχωρήσέ ποτε τον 'Ελέφαντα αυτού προς τινα ίσραποστόλου διά μεταφοράν ζουλείας. 'Επειδή δέ όπερηγάπα αυτόν, παρεκάλεσεν τήν σύζυγον του ίσραποστόλου να διδη εις τον έλέφαντα ποσότητά τινα όρουζίου πλέον τής ώρισμένης τροφής.

'Η κυρία όπεσχεθή να τό κάμη, και κατά πάσαν έσπεράν έδιδεν εις τον όπηρετήν τό όποσχεθην όρουζιον διά τον έλέφαντα; βλέπουσα όμως αυτόν κυθρωπόν και τρόπον τινα δυσσηραστημένον ήρχισε να όποπτεύεται, ότι ό όπηρετής κατεχράτο τής έμπιστοσύνης αυτής και ιδιοποιείτο τό όρουζιον του έλέφαντος.

Προσκαλέσασα λοιπόν τον όπηρετήν του έξέφρασε τάς όπνοίας τής και τον συνεβούλευσε να πάσση του λοιπού από του να στερηθ τό ζών τής τροφής του, διότι ή πράξις αυτή ήτο κλοπή και ως παράβασις τής έντολής του Θεού ήθελε φέρει αυτόν εις κατασχώνην και τιμωρίαν. Αυτός όμως ώρχίζετο ότι ήτο άθώος και έπροσποιείτο ότι ή φιλοτιμία του προσεβλήθη από την κυρίαν και εζήτει τρόπον τινα ίκανοποιήσιν.

'Η συνουμία αυτή έλαθε χώραν επί παρουσία του έλέφαντος, δοσις άφού ό όπηρετής έπαυσεν όμιλών, συλλαμβάνει αυτόν και διά τής προδοσικίδος του έκτυλίσει την ζώνην του και άποκαλύπτει τό όποιον είχε κλέψει όρουζιον και ούτω έξέθηκεν αυτόν ως κλέπτην και ψευδόμενον ένώπιον τής κυρίας του.

Φαντάσθητε την αίσχύνην ή όποία εκάλυψε τό πρόσωπόν του κατά την στιγμήν εκείνην! 'Αναμφιβόλως ήθελε προτιμήσει να μη όπήρχεν εις τον κόσμον, ή να ήνοιγεν ή γή να τον κατέπινε μάλλον παρά να όποφέρη τοιαύτην άτιμίαν. Και όμως, μικροί μου αναγνώσται, τοιαύτη θέλει ειςθαι ή θέσις παντός άμετανοήτου άματωλοϋ κατά την ήμέραν τής κρίσεως. "Απασαι αι κρύφιοι πράξις του και αυτοί ακόμη οι ένδοτάτοι διαλογισμοί τής καρδιάς του θέλωσιν άποκαλυφθῆ εις δλον τον κόσμον αϊώνιον δε αίσχος θέλει καλύψει αυτόν. Μόνον τό αίμα του Κυρίου και Σωτήρος ήμών 'Ιησοϋ Χριστού δύναται να εξαλείψη πάσας τάς άμαρτίας μας, ένάν τώρα αγαπώμεν Αυτόν και όπακούωμεν εις τάς έντολάς του.

Θαίς κάμη πέντε συνδρομητάς εις την 'Εφημερίαν των Παίδων και στείλη τό αντίτιμον διά του ταχυδρομείου εις γραμματόγημα θέλει λαμβάνει έν φύλλον δωρεάν.